

Het is een heldere dag en de zon schijnt uitbundig. Als de omstandigheden anders waren, bedenkt Dora Stevens met spijt, zou ze in de voortuin in de zon zijn gaan zitten. Ze zit voor het raam, waardoor te zien is hoe de kist uit de woning van haar overburen wordt gedragen. Ze zou graag naar Jasmynes uitvaart zijn gegaan, maar de artrose in haar rechterknie belet het haar. Ze kan nog geen tien meter lopen. Ze wendt zich van het raam. Het is te gênant om nog langer te gluren. Ze denkt aan Jasmine. Aan de tijd dat ze nog een kleuter was. Ze was toen stiekem jaloers op haar overburen. Maar dat hoeft ze nu niet meer te zijn. Integendeel zelfs.

‘Jasmine zou morgen 16 jaar zijn geworden,’ zegt Dora tegen haar man. ‘Ik vond haar altijd een vrolijk kind. En lief. Ik kan het nog steeds niet geloven. Jonge mensen horen niet dood te gaan. De God die dit laat gebeuren is goedbeschouwd een misdadiger. Een moordenaar.’

Albert Stevens voelt niet de behoefte om op de opmerking van zijn vrouw in te gaan. Hij leest in zijn krant, waarin staat dat het mooie weer van de afgelopen twee dagen voorlopig zal aanhouden.

‘Herinner jij je nog hoe Jasmine op een dag van haar fiets viel en daarbij haar arm brak?’ praat Dora verder. ‘Ze was toen een jaar of vier. Ze gaf geen krimp, die stoere meid.’

‘Nee,’ zegt Albert, ‘dat herinner ik me niet. Ik lees hier trouwens dat de politie een misdrijf uitsluit. Er zijn geen aanwijzingen gevonden die daarop duiden. Ze houden het op een ongelukkige val met verdrinking als gevolg.’

Dora snuift verachtend. 'Dat zeiden ze toen van Sanna Borman ook, maar later bleek toch dat ze met geweld om het leven is gebracht.'

'Kijk,' negeert Albert Dora's opmerking, en wijst naar het raam. 'Hugo's broer is er ook. Menno. Helemaal uit Canada.'

Dora wendt zich weer naar het raam. 'Jemig, ja,' zegt ze opgetogen. 'En zijn dochter is er ook. Tamar. Wat is ze groot geworden.'

'En mooi,' vult Albert aan.

'Hoelang is het nu geleden dat de Van Zantens emigreerden?'

'Ik denk dat dat alweer een jaar of vijftien is. De tijd gaat snel.'

'Ja dat klopt,' herinnert Dora zich. 'Tamar was toen nog een puber van een jaar of vijftien. Ze was indertijd bevriend met Sanna Borman. Op de dag van Sanna's uitvaart zat Tamar met haar ouders in het vliegtuig op weg naar hun nieuwe bestemming. En nu brengt ze haar nichtje naar haar laatste rustplaats. Wat zal ze verdrietig zijn.'

Albert vouwt de krant dicht en legt die op zijn schoot. 'Ja,' mompelt hij, 'wat zal ze verdrietig zijn.'

*